

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4To/87/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118015412
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Ševčovič
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7118015412.4

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Ševčoviča a sudcov JUDr. Zuzany Homzovej a JUDr. Miroslava Baňackého, v trestnej veci obžalovaného H. C., pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 30. septembra 2020, o odvolaní obžalovaného, prokurátora a poškodeného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 30.7.2020, sp. zn. 10Tk/1/2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného H. C. a prokurátora.

Podľa § 312 ods. 4 Tr. por. krajský súd - predseda senátu odvolacieho súdu berie na vedomie späťvzatie odvolania poškodeným Š. R..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného H. C. za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 10. augusta 2018 v čase asi o 23.40 h v G., v obytnom dome nachádzajúcom sa na ul. M. Č.. XX, na 2. poschodí na balkóne patriacom k spoločným priestorom domu, po predchádzajúcom požití alkoholu a následnej vzájomnej hádke s priateľkou F. G., nar. XX.XX.XXXX, s ktorou v tom čase spoločne bývali v byte vo vyššie označenom dome, túto so slovami „vyhodím ťa“ vyzdvihol alebo prehodil cez zábradlie balkóna tak, že visela celým telom za zábradlím dole hlavou, tvárou k zábradliu, obžalovaný ju držal za nohy, poškodená sa však ľavou a pravou rukou uchopila zábradlia v snahe sa nadvihnúť spolu s vytočením trupu smerom do boka hore a v tom momente ju H. C.I. pustil, následne však reagoval uchopením okolo zápästí, pravou rukou ju pustil, vtedy sa rozhodla a už ju neudržal ani ľavou rukou, keďže sa následne nedokázala rukami udržať zábradlia, tak spadla dole na trávnatú plochu s tým, že v dôsledku pádu z výšky utrpela viaceré kožné odreniny na tvári a krku, tržné rany na tvári, hlave, ľavej ruke a pravom predkolení, ložiskové prekrvácanie mäkkých lebečných pokrývok v ľavej čelovospánkovej a temnej oblasti hlavy, rozsiahlu trhlinu dolného laloka ľavých pľúc a menšiu v dolnom laloku pravých pľúc, pomliaždenie obidvoch pľúc, početné sériové zlomeniny rebier, pomliaždenie srdca s ľahkým zakrvácaním do osrdcovníkového vaku, trhlina pečene, prekrvácanie mäkkých tkanív v okolí hltana a pažeráka vľavo, v mieste ľavého zaobrušnicového priestoru, v okolí ľavej obličky, opuch mozgu stredného stupňa s mozočkovým tlakovým kužeľom, roztrhnutie väzivového spojenia krčnej chrbtice so spodinou lebky, roztrhnutie hrudníkovej chrbtice medzi 5. a 6. stavcom, pričom v dôsledku týchto smrteľných poranení a šoku po úraze došlo k smrti F. G.U.P. do niekoľkých minút po ich vzniku.

Za to okresný súd uložil obžalovanému podľa § 145 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 17 (sedemnást) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 78 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému uložil ochranný dohľad v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému Š. R., nar. X.X.XXXX, bytom G. X, G. škodu vo výške 2.324,40 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodeného Š. R. odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, bezprostredne po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku zahlásili odvolanie obžalovaný a prokurátor. V zákonom stanovenej lehote podal odvolanie poškodený Š.H. R..

Prokurátor v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že právnu kvalifikáciu ustálenú súdom pri uznaní viny obžalovaného podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. považuje za nesprávnu, pretože zo skutočností zistených vykonaným dokazovaním je podľa jeho názoru preukázané, že obžalovaný sa stíhaného skutku dopustil tak, že naplnil znaky obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., teda čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe. Z tohto dôvodu aj uložený trest nepovažuje za súladný so zákonom. Upriamil pozornosť na to, že právna kvalifikácia skutku aj podľa § 145 ods. 2 písm. c) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., teda spáchanie činu na osobe chránenej - blízkej osobe je daná tým, že podľa § 127 ods. 4 Tr. zák. sa blízkou osobou rozumie aj osoba, vo vzťahu ku ktorej je páchatel' v tzv. obdobnom pomere, čo znamená, že tieto osoby sú natoľko spriaznené, že ujmu, ktorú by utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú. Podľa vykonaného dokazovania v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní v priebehu súdneho konania je možné mať za preukázané, že obžalovaného a nebohú F. G.U.P. možno považovať za navzájom blízke osoby. V tomto smere poukázal na výpovede svedkov G. G., I. R., ako aj na znalecký posudok z odboru psychológia a z odvetvia psychiatria. Bol to práve obžalovaný, ktorý podľa svedka H. Z. prosil matku, aby nebohá mohla u nich v byte bývať. V prípade obžalovaného a nebohej F. G.U.P. išlo teda o dlhotrvajúci vzťah, ktorý síce obaja mohli vnímať odlišne a s inými predstavami do budúcnosti, no bez pochybnosti trávili spolu veľa času, boli v pravidelnom kontakte, žili sexuálne aktívne a v poslednom čase zdieľali spoločne izbu a „postel'“. Je absolútne dôvodné sa domnievať, že ak by ku smrti F. G.U.P. nedošlo, žili by naďalej spolu v byte obžalovaného matky. Výčitky obžalovaného voči nebohej ohľadne chodenia vonku s inými chlapmi, či ohľadne pitia alebo nevarenia v domácnosti by nepochybne nenastávali, ak by obžalovaný považoval nebohú iba za cudzieho človeka, na ktorom by mu nezáležalo. Navrhol preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozsudkom rozhodol tak, že uzná obžalovaného za vinného zo skutku uvedeného v podanej obžalobe pri zachovaní prokurátorom ustálenej právnej kvalifikácie podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. a uložil zákonný a primeraný trest v trestnej sadzbe 20 až 25 rokov a obligatórny ochranný dohľad spolu s povinnosťou nahradiť poškodeným škodu.

Obžalovaný v písomných dôvodoch podaného opravného prostriedku prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za nezákonné, nelogické a nespravodlivé. Má za to, že v priebehu konania bolo porušených viacero zásad trestného práva a jednotlivé dôkazy boli vyhodnocované výlučne v jeho neprospech. Poukázal na absenciu priamych dôkazov potvrdzujúcich výpoveď svedkyne Ing. S. G. jednak v časti sledovania nehodového deja a rovnako tak i incidentu, ktorý mal predchádzať pádu poškodenej. Pri hodnotení výpovedí svedkýň Z., Mgr. H., svedka M. založil prvostupňový súd svoje závery iba na domnienkach, pričom neadekvátne odstránil rozpory v jednotlivých výpovediach označených svedkov.

Rovnako tak ostali pochybnosti aj po vykonanom dokazovaní viazucom sa na mechanizmus úrazového deja a pádu poškodenej. Vzhľadom ku skutočnosti, že jednotlivé dôkazy v konaní nezapadajú do seba a netvorí ucelenú reťaz, na základe ktorých by sa dala ustáliť jeho vina, je potrebné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ a vec vrátiť súdu prvého stupňa s takýmto právnym názorom, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa obžalovaný vyjadril tak, že žiada, aby krajský súd odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. Nesúhlasí s názorom prokurátora uvedeným v jeho odvolaní, keďže závery, ktoré vyhodnocuje v tomto odvolaní sú pokračovaním jeho nesprávneho a nepodloženého názoru, ktorý uviedol už pri napísaní obžaloby voči jeho osobe.

V jeho prípade a vo vzťahu k nebohej F. G. absolútne nešlo o dlho trvajúci vzťah, ktorý nemohli obaja vnímať odlišne a je to iba názor prokurátora, ktorý sa snaží tento dlho trvajúci vzťah vsunúť do tohto konania a nikto nevie preukázať, aké tu boli predstavy o budúcnosti a už vôbec tu neboli preukázané tvrdenia prokurátora, že trávili spolu veľa času, boli v pravidelnom kontakte, žili sexuálne aktívne a v poslednom čase zdieľali spoločnú izbu a posteľ. Toto tvrdenie je ničím nepodložené a žiadnym dôkazom nepreukázané, ktorý sa snaží z ich dlhodobého intímneho pomeru a spoločného bývania vytvoriť nepochybne blízky vzťah. Absolútne nepreukázané sú aj tvrdenia prokurátora o nejakých výčitkách z jeho strany voči nebohej ohľadne jej chodenia vonku s inými chlapmi, či ohľadne pitia, či nevarenia v domácnosti, ktoré mali nejak záhadne nastávať, pričom absolútne takéto výčitky nikdy z jeho strany voči nej neboli.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného vyjadril tak, že obžalovaný sa prostredníctvom obhajcu snaží preukázať, že výpovede svedkov majú byť nedôveryhodné, že vykonané dôkazy nemajú do seba zapadať, a teda na ich podklade nie je možné dospieť k záveru o vine obžalovaného tak, ako to urobil okresný súd v napadnutom rozsudku. Zvýraznil, že v podstatných veciach svedkyňa Ing. S. G. a ostatné osoby prítomné v jej blízkosti v čase skutku vypovedali konzistentne a bez relevantných odchýlok. V tomto prípade všetci svedkovia prítomní na mieste o rozhodných skutočnostiach vypovedali rovnako a bez relevantných vybočení. Výpovede svedkov nie sú vzájomne rozporné ako to uvádza obžalovaný. Rovnako zrozumiteľne a presvedčivo a bez odchýlok od pôvodných výpovedí popísala Ing. S. G. priebeh ňou vnímaných okolností na súdom vykonanej rekonštrukcii na mieste činu dňa 5.6.2020. Zvýraznil, že výpovede tejto svedkyne nie sú jediným dôkazom, ktorý obžalovaného usvedčuje. Ostatné vykonané dokazovanie (a to najmä znalecké skúmanie znalcami z odvetvia Súdneho lekárstva, KEÚ PZ, vyšetrovací pokus a rekonštrukcia na mieste činu) preukazuje rozhodné okolnosti týkajúce sa konania obžalovaného, pričom výpoveď uvedenej svedkyne je nimi práve podporená. V priebehu celého trestného konania nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by výpoveď svedkyne spochybňoval. Zvýraznil, že v prípade tejto svedkyne išlo o osobu bez akéhokoľvek vzťahu k obžalovanému či poškodenej, teda nezaujatú osobu, ktorá nemohla mať žiaden záujem na veci, ktorý by ju motivoval vypovedať inak ako pravdivo. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného zamietol.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril poškodený prostredníctvom svojho splnomocnenca. Úvodom poznamenal, že čo sa týka výroku o náhrade škody odvolanie podané dňa 3.8.2020 podaním zo dňa 24.8.2020 v plnom rozsahu vzal späť. V predmetnej veci však považuje za nevyhnutné bližšie poukázať na výklad ustanovenia § 127 ods. 4 Tr. zák. a to bez toho, aby sa vyjadroval k vine obžalovaného a k uloženému trestu.

S odvolaním prokurátora sa plne stotožňuje a je toho názoru, že súd prvej inštancie nevyhodnotil správne ustálený skutkový stav, pokiaľ ide o „pomer“ obžalovaného a nebohej F. G.. V tejto súvislosti v prvom rade namietal tvrdenie obžalovaného, že nebohá „nebola nikdy jeho blízka osoba, ani družka, ani priateľka, len kamarátka“ a považuje ho za účelové s cieľom vyhnúť sa prísnejšiemu trestu. Podotkol, že súdna prax v súčasnosti zaznamenáva početnú skupinu rozhodnutí, ktoré pripúšťajú aplikáciu ustanovení pojednávajúcich o blízkych osobách. Je toho názoru, že pri posudzovaní skutočností, či konkrétne osoby sú si navzájom blízky mi osobami je najpodstatnejšie tzv. posúdenie ujmy regulované § 127 ods. 4 Tr. zák., pričom vždy sa musí skúmať konkrétny citový vzťah medzi takýmito osobami. Dodal, že práve z výpovedí svedkov, na ktoré okresný súd v rozsudku poukazuje, t.j. rodičov a syna nebohej je viac ako zrejmé, že ich vzťah nebol len kamarátsky, o čom svedčí spôsob vyjadrovania sa týchto svedkov. Vzhľadom na vykonané dokazovanie je viac ako zrejmé, že predmetný vzťah vykazoval prinajmenšom prvky mileneckého vzťahu. Vzhľadom na vyššie uvedené zastáva názor, že vzťah obžalovaného a nebohej je možné klasifikovať ako vzťah dvoch navzájom blízkych osôb tak, ako sú definované v ustanovení § 127 ods. 4 Tr. zák.

Na základe podaných odvolaní krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Prvotne vo veci rozhodol okresný súd rozsudkom zo dňa 5.12.2019, sp. zn. 10Tk/1/2018, kedy uznal obžalovaného H. C. za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák., za čo mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov a 20 mesiacov, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň obžalovanému uložil ochranný dohľad v trvaní 1 roka

a povinnosť nahradiť poškodenému Š. R. škodu. Z dôvodu podania odvolania zo strany obžalovaného, prokurátora a poškodeného odvolací súd uznesením zo dňa 26.2.2020, sp. zn. 4To/6/2020 podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Úlohou okresného súdu po zrušení veci bolo vykonať rekonštrukciu v zmysle zákonného ustanovenia § 159 ods. 1 Tr. por. za účasti znalcov a svedkyne Ing. S. G., vyhodnotiť mechaniku pádu poškodenej vo všetkých jeho fázach aj podľa výpovedí svedkyne Ing. S. G. tak v prípravnom konaní, ako i na hlavnom pojednávaní, doplniť dokazovanie výsluchmi svedkov - susedov - obyvateľov príľahlých bytov v bytovom dome na ul. M. XX k okolnostiam a priebehu incidentu v inkriminovanom čase a mieste na potvrdenie výpovede svedkyne Ing. S. G. v časti, kedy sa mal obžalovaný vyhrážať poškodenej slovami „vyhodím Ťa“.

V súvislosti s odvolacou námietkou poškodeného odvolací súd zvýraznil, že rozhodnutie okresného súdu v časti výroku o náhrade škody je nepreskúmateľné ak v odôvodnení rozhodnutia súd konštatoval, že so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal poškodeného na civilný proces, avšak vo výrokovej časti rozsudku tento výrok o odkázaní poškodeného absentoval.

Záverom odvolací súd k odvolaniu prokurátora uviedol, že právna kvalifikácia skutku aj podľa § 145 ods. 2 písm. c) Tr. zák., s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., teda spáchanie činu na osobe chránenej - blízkej znamená okrem iného aj to, že osoba takto charakterizovaná pociťuje ujmu, ktorú by utrpela jedna z nich, druhá právom ako ujmu vlastnú. Vzhľadom k tomu, že neexistujú dôkazy, ktoré by túto predikciu v danom štádiu konania potvrdzovali, postup prvostupňového súdu sa v tejto časti javil ako zákonný a správny.

Okresný súd vykonal dokazovanie v zmysle intencií zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu a uznal obžalovaného H. C. za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák.

Svoj záver o vine obžalovaného oprel predovšetkým o výpoveď svedkyne Ing. S. G., ktorá opakovane bez zmeny vo svojej výpovedi popísala konanie obžalovaného, ako aj následok jeho konania vo forme pádu alebo z balkóna. Vykonaný vyšetrovací pokus preukázal, že svedkyňa mohla na balkón vidieť a mohla rovnako počuť výkrik obžalovaného. Výpoveď svedkyne, ako aj ďalších svedkov, ktorí boli v ten večer spoločne s ňou v blízkosti miesta činu preukázali, že obžalovaný zišiel k telu alebo najprv bez oblečenia v hornej časti tela, pričom následne, keď bol požiadaný, aby priniesol kabelku alebo, tak sa už vrátil v modrom tričku bez rukávov. Práve ako osobu v takomto tričku popísali muža, ktorý dezorientovaný a pod vplyvom alkoholu prišiel tesne po páde ženy k jej telu a pokúsil sa s ním manipulovať, čo mu však prítomnými nebolo umožnené. V rámci vykonanej rekognície svedkovia bez pochybností identifikovali obžalovaného ako vyššie popísanú osobu z balkóna, resp. z priestranstva pod balkónmi. Kontakt obžalovaného s telom alebo preukazuje znalecky preukázaná prítomnosť DNA profilu alebo v materiáli odobratom sterom spod nechta ľavej ruky obžalovanému. Prítomnosť obžalovaného na balkóne v kritickom období preukazuje aj zhodnosť pachových stôp zaistených na zábradlí balkóna tesne po skutku s pachovými stopami odobratými obžalovanému v rámci obhliadky tela.

Zhodnosť osoby obžalovaného s osobou videnou svedkyňou na balkóne a svedkami pri tele alebo je potvrdzovaná aj samotnou výpoveďou obžalovaného. Nie je teda sporné, či osoba, ktorá mala byť v čase skutku na balkóne pri páde poškodenej bol alebo nebol obžalovaný. Sporné je, akým spôsobom vypadla obžalovaná z balkóna, t.j. či je vierohodnejšia verzia obžalovaného, resp. verzia vychádzajúca z výpovede Ing. S. G.. Nepochybné je, že na balkóne boli len dve osoby. Nepochybné je, že bola medzi nimi hádka, odlišná je iba verzia vypadnutia z balkóna. Objektívnym dôkazom je svedecká výpoveď svedkyne Ing. S. G., ktorá nemala záujem nijako veci prikrášľovať, prípadne inak dej deformovať. Navyše jej výpoveď je verifikovaná znaleckým dokazovaním, kde znalci sa prikláňajú k verzii prezentovanej svedkyňou Ing. S. G.. K presunu alebo prepadu menovanej cez zábradlie mohlo dôjsť len aktívnym útokom zo strany inej osoby.

Okresný súd po doplnení dokazovania vykonanou rekonštrukciou a následným výsluchom znalkyne dospel k záveru, a to bez rozumných pochybností, že obžalovaný H. C. spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výroku rozsudku. Jeho verzia v rámci vykonanej rekonštrukcie sa ukázala ako nepravdepodobná - prakticky nemožná. Okresný súd poukázal aj na jeho nepresný popis skutku, kde nevedel presne popísať, ako sa mala poškodená zachytiť zábradlia (str. 3 zápisnice o rekonštrukcii) „nejak sa zachytila, už neviem ako.“ Obžalovaný najprv tvrdil, že na skutok si nepamätá. Naopak verzia

svedkyne Ing. S. G. sa ukázala ako verzia presná, verzia zhodná s jej predchádzajúcimi výpoveďami, reálne, fyzicky možná, pričom ju treba chápať ako verziu osoby nezaujatej - nemajúcej nijaký vzťah k obžalovanému alebo poškodenej. Táto verzia je potvrdená aj s hodnotením znalkyne - znalcov, ktorí dospeli k zhodným záverom aj po doplnení dokazovania rekonštrukciou, ktoré spoločné závery znalkyňa na hlavnom pojednávaní dňa 30.7.2020 uviedla. Okresný súd aj v zmysle záverov rekonštrukcie upravil skutok vo výroku rozsudku oproti obžalobe tak, aby zodpovedal presnejšie výsledkom vykonaného dokazovania.

Odvolačný súd po dôkladnom preštudovaní spisového materiálu sa s týmto záverom okresného súdu stotožnil.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a v zmysle intencií zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vykonal všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správnym skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Výsledky vykonaného dokazovania umožňujú bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť záver, že obžalovaný dňa 10. augusta 2018 v čase asi o 23.40 h v G., v obytnom dome nachádzajúcom sa na ul. M. Č.. XX, na 2. poschodí na balkóne patriacom k spoločným priestorom domu, po predchádzajúcom požití alkoholu a následnej vzájomnej hádke s priateľkou F. G., nar. XX.XX.XXXX, s ktorou v tom čase spoločne bývali v byte vo vyššie označenom dome, túto so slovami „vyhodím Ťa“ vyzdvihol alebo prehodil cez zábradlie balkóna tak, že visela celým telom za zábradlím dole hlavou, tvárou k zábradliu, obžalovaný ju držal za nohy, poškodená sa však ľavou a pravou rukou uchopila zábradlia v snahe sa nadvihnúť spolu s vytočením trupu smerom do boka hore, a v tom momente ju H. C. pustil, následne však reagoval uchopením okolo zápästí, pravou rukou ju pustil, vtedy sa rozhojdala a už ju neudržal ani ľavou rukou, keďže sa následne nedokázala rukami udržať zábradlia, tak spadla dole na trávnatú plochu s tým, že v dôsledku pádu z výšky utrpela viaceré kožné odreniny na tvári a krku, tržné rany na tvári, hlave, ľavej ruke a pravom predkolení, ložiskové prekrvácanie mäkkých lebečných pokrývok v ľavej čelovospánkovej a temennej oblasti hlavy, rozsiahlu trhlinu dolného laloka ľavých pľúc a menšiu v dolnom laloku pravých pľúc, pomliaždenie oboch pľúc, početné sériové zlomeniny rebier, pomliaždenie srdca s ľahkým zakrvácaním do osrdcovníkového vaku, trhliny pečene, prekrvácanie mäkkých tkanív v okolí hltana a pažeráka vľavo, v mieste ľavého zaobrušnicového priestoru, v okolí ľavej obličky, opuch mozgu stredného stupňa s mozočkovým tlakovým kužeľom, roztrhnutie väzivového spojenia krčnej chrbtice so spodinou lebky, roztrhnutie hrudníkovej chrbtice medzi 5. a 6. stavcom, pričom v dôsledku týchto smrteľných poranení a šoku po úraze došlo k smrti F. G. do niekoľkých minút po ich vzniku, pričom po subjektívnej stránke sa jedná o priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák., pretože obžalovaný chcel spáchať trestný čin a aj ho spáchal.

Sporným sa javil spôsob vypadnutia poškodenej F. G. z balkóna podľa verzie obžalovaného, resp. svedkyne Ing. S. G.. Objektívnym dôkazom v tomto smere aj v zmysle hodnotenia odvolacieho súdu sú konzekventné výpovede svedkyne Ing. S. G., ktorá bez deformácii deja súladne s predchádzajúcimi výpoveďami popisuje skutkový dej verifikovaný znaleckým dokazovaním znalcov MUDr. S. S. a MUDr. A. U., ako i výpoveďou znalca po vykonanej rekonštrukcii.

Zhodnotiac uvedené i odvolací súd v súlade s rozhodnutím okresného súdu dospel k záveru, a to bez rozumných pochybností, že obžalovaný H. C. spáchal skutok tak, ako je formulovaný vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia. Jeho verzia v rámci vykonanej rekonštrukcie sa ukázala nielen nepravdepodobná, ale aj prakticky nemožná. Naopak, verzia Ing. S. G. sa ukázala aj po doplnení dokazovania ako presná, zhodná a reálne fyzicky možná.

Odvolačný súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, a keďže so závermi okresného súdu sa stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Ani odvolací súd sa nestotožnil s kvalifikáciou skutku podľa § 145 ods. 2 písm. c) Tr. zák., s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., nakoľko nebol preukázaný vzťah v takej kvalite, aby sa jednalo o osoby blízke, čo vyplýva z výpovedí jej najbližších príbuzných a to rodičov a sestry, ako aj svedka Z..

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa aj pokiaľ ide o druh a výmeru uloženého trestu obžalovanému. Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd prvého stupňa správne aplikoval relevantné ustanovenia hmotného práva. K odôvodneniu výroku o treste urobenému okresným súdom odvolací súd nemá čo dodať, nakoľko okresný súd aj uloženie trestu obžalovanému odôvodnil vyčerpávajúcimi a dostatočným spôsobom. Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Podľa názoru odvolacieho súdu uložený trest bude v dostatočnej miere plniť svoj účel stanovený § 34 ods. 1 Tr. zák. Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon, a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti.

Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne doplňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por. Na základe týchto skutočností potom krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie obžalovaného a prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 26.8.2020 poškodený oznámil, že svoje odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 30.7.2020, sp. zn. 10Tk/1/2018 berie v plnom rozsahu späť.

Podľa § 312 ods. 2 Tr. por. osoba, ktorá odvolanie podala, môže ho výslovným vyhlásením vziať späť, a to až do doby, než sa odvolací súd odoberie na záverečnú poradu. Odvolanie prokurátora môže vziať späť i nadriadený prokurátor.

Podľa § 312 ods. 4 Tr. por. vzatie odvolania späť vezme uznesením na vedomie predseda senátu odvolacieho súdu, a ak nebola vec doteraz tomuto súdu predložená, predseda senátu súdu prvého stupňa.

Vzhľadom na výslovný prejav vôle poškodeného, ako i vyššie citované zákonné ustanovenia predseda senátu odvolacieho súdu vzal na vedomie späťvzatie odvolania poškodeným Š. R..

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.